

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apodixes, Sive Demonstrationes Tres Horrendarvm Blasphemiarvm Ecclesiae A Calvino Reformatae, Circa tres primos Symboli Catholici Articulos

Bosendorf, Hermann

Monasterii VWestphaliae, 1608

Capvt IX. De imprudentia Christi Caluiniani in sermone lapsibusq[ue].

urn:nbn:de:hbz:466:1-35415

CAPVT IX.

De imprudentia Christi Calviniani in sermone lapsibusq̄.

DICTUM fuit in eadem thesi: ex nescientia Christi calviniani interiore multiplices in verba eius absurditates (de quibus hactenus actum) profluxisse. Tantum non insanit contra id indignabundus Prædicans. *pudeat Iesuitas vociferatur §. 42. mendacij tam crassi,* Prædicans appingit
quod dicant Calvinum aperte affirmare ex interna illa inscitia sermones Christi absurdos extitisse. Sed mendaciter Iesuitis sua deliria.
 ego huic homini nō iam mentem tantum, sed & sensum oculorum, cum ea legeret, fumosa bile arbitror perturbatū. Nulla vox, indicium nullum est in thesi, ex quo fani cerebri caput suspicari possit, ea verba ascribi caluino. Character longe alius, q̄ quo authoris thesiū explicationes exprimuntur, stylus idē qui alibi, probationes huius dicti ex caluini libris subiectæ, aliaq̄; omnia etiam lusco innuere poterant, nihil minus q̄ ea verba caluino appingi; vt merito ipsum prædicantē sui pudeat mendacij, dū tā crassè mētitur de Iesuitis. Norant illi orationē animi indicē dici, & verba signa esse eorum, quę sunt in mente, vt acutē dixerit Socrates: adolescens loquere quo intueamur te; hinc inferebant ex mente Christi calviniani, destituti à visione beatifica, expertis scientiarum infusarum, malè instructi à Dialecticis
 N 2 alijq̄;

alijſq; acq̄iſitis & experimentalibus notitijs non poſſe non promanare quandoq; ſermones abſurdos. Offert palmam Prædicans, ſi quod exemplum abſurditatis è Caluino attulerò, hoc igitur agamus.

**Caluini
Chriſtus
loquitur
inconfide-
ratè.**

**Corrigit
ſemel
dicta.**

**Totus im-
prudens eſt
Caluina-
nus Chri-
ſtus.**

**Vorſtius
palmam
dare tene-
tur.**

Ad 26. Matth. v. 39. in Harm. *Non fuit hæc meditata Chriſti oratio (inquit Caluinus) ſed vi & impetus doloris ſubitam ei vocè extorſit; cui ſtatim addita fuit correctio. Ibidem: votum ſubito elapſum caſtigat, & reuocat. Et in cap. 12. Ioan. v. 27. votum illi inconfideratè effluit, cui ſtatim renunciandum eſt.* Nunc ad eſdem paucis, Lithine Prædicans, auſcultaparumper: corrigere quod eſt dictum, caſtigare & reuocare, quod eſt ſubito elapſum, renunciare illi quod inconfideratè effluxit; eſt in ſermone ſuo agnoſcere quipiam incōſideratum, imprudens, erroneum, quod correctione, reuocatione, renunciatio- neq; dignum ſit. At ex Caluini doctrina corrigit, caſtigat, reuocat dicta ſua Chriſtus Caluinifticus. Agnouit igitur ſuo in ſermone lapſus aliquos ex imprudentia quadam fragilitateq; Caluinifticus Chriſtus. Cedo iam palmam, non alteri, quam explicatæ exploratæ que veritati. Sed iterum aliud accipe argumētum. Qui poteſt decipi in quærendo fructu, qui in rerum natura non eſt, is etiam decipi poteſt in ſermone de illo fructu loquendo, antequam eum non eſſe perſpiciat. At deceptus eſt Chriſtus Caluino ad cap. 21. Matth. in

Harm.

Harmonia, quærendo ficus in arbore. Verba caluini supra posuimus in cap. 6. *Quid? quod etiam de maturo ficuum tempore tunc* (cum ad arborem pergeret intendens ficus decerpere) *forte non cogitãrit, vt ait prædicans §. 39. disp. 2. de quo tamen quilibet in Iudæa 11. Martij, audita mentione ficuum in arbore quærendarum, rusticus cogitasset. poterit igitur etiam decipi in sermone. Et vnde nosti mi Prædicans Calviniano tuo Christo, non id etiam quandoque in alijs rebus factum per eandem incogitantiam, qua tibi memor non fuit, tempus fictum non esse, cum ad arborem decurreret? Habes satis his duobus; non est quod plura desideres, nisi fortè expectas, vt illas contra Christum olentes Lucianum phrasas è caluino subtexam. Ad 1. cap. Ioan. 1. Christi responsio videtur parum apposita. Ibid. ad cap. 3. longè petitus & propè intèpestiuus videtur hic sermo Christi. Esto autem conetur hæc excusare caluinus, nihil tamen aliud agit, quam vt blasphemix spiritum hisce modis in animos suorum inferat, vulneretque mentes multorum speciosa obiectione, quas nequeat sanare frigida dilutione. Non erat vlla hic necessitas suspicionis de imprudentia Christi mouendæ. Quæ enim umbra est ineptitudinis in verbis Christi ad Nathanaëlem: ait ipse: *Ecce Israelita, in quo dolus non est*, respondet Nathanaël: *Vnde (ex Philippine sermone vel alterius indicio?) me nosti? Cui**

Quærit q
nusquam
esse vel
rusticulus
cum docu-
isset.

Christus: *Priusquam Philippus te vocaret, cum esses sub ficu, vidite.* quasi diceret: videre est quoddam cognoscere, idque eo excellentius, admirabilius & diuinius, quo res visa abest longius. Atqui ego te vidi, longissimè hinc positum, & absentem etiam sub ficu, agnoscens & ficum (tametsi id calvinus non facile credat) & te sub ea. Non est igitur quod dubites quin norim te. Omnia vt appositissima accepit simplex Nathanaël; vt nō apposita apparet Christi responsio duplici versipelliq; caluino & caluinistis reformatis.

**Argumēta
Prædicātis
contra
scientiam
Christi.**

I.

Solutio:

Sed mittamus ista & audiamus Prædicantem obiter contra infusionem scientiarum (quas acquisitas vulgo dictitant) sophisticantem. Primò obijcit, planum est è scripturis Christum fratribus suis per omnia similem factum excepto peccato, ergo etiam similem esse oportet in dictarum scientiarum carentia. Resp. vt suprà, eadem forma colligendum, ergo etiam similem esse oportere in carentia scientiæ beatificæ, similem in gratiæ vacuitate, similem in peccati fomite concupiscentijsque; quæ si improbantur prædicanti, prout improbat in Rhapsodia hac & alibi, etiam suæ illationis ineptias approbare non debet. Sed vt fomitem peccati excipit, propter facilitatem peccandi ex eo consequentem, ita & secludat ignorantiam, proximam item ad peccandum fenestram. Vide Bellarminum

minum lib. 3. de Christo cap. 5. Secundo ait §. 2.

33. artic. 2. *ignorauit extremi iudicij diem Christus.*

sed vix intelligas, cuius ex eo scientiæ priua- Solut.

tionem velit inferre in Christo, an beatæ, in-

fusæue: at ita secum pugnabit, subruens quod

proximo §. 32. docuerat. An vero acquiratæ?

sed nihil ad eam cognitio diei supremi, vt

quæ non se porrigat ad illa hyperphysica.

Quid igitur est quod intendit? Nimirum

manifestum omnibus facere se sibi semper

aduersari, vt qui §. 36. disp. 2. dicat de Chri-

sto: *omnia nouit, quæ ad executionem totius officij*

à Patre sibi impositi pertinent. Iam verò ad il-

lam pertinet & electos prædestinatosque o-

mnnes nouisse, & vniuersorum saluandorum

numerum perspectum tenere, & scire tem-

pus quo cunctorum sit futurus Iudex & redi-

turus pro officio suo malis mala apud inferos,

bonis autem bona in cælo. Nec Christus sim-

pliciter negat Matth. 24. & Marci 13. filium

scire diem nouissimum: sed vt negat, esse fi-

lij dare Apostolis, vt sedeant ad dextram vel

ad sinistram; ita eiusdem esse negat, di-

em illum scire & edicere. Vide

Bellar. loc. cit.

Contradi-
ctio prædi-
cantica.

N 4 DE

200 APOD. II. CHRISTVM CALVIN.
DE DEITATE CHRISTI
Caluinistici.

THESIS DVODECIMA.

FILIVM EIVS VNICVM. Credo pro filio
priuignum aut reum quempiam expectas; quando-
quidem Pater iam antè degenerauit in Vitricum &
Carnificem. Certè Deus verè non est, qui Patri aqua-
lis non est. At Caluino Pater $\chi\epsilon\tau' \text{ } \xi\epsilon\omicron\chi\eta\nu$ & per ex-
cellentiam præ filio, contra Gentilem in re-
fut. prothesis 10. & Instit. lib. 1. c. 13. §. 23. in scri-
pturis Deus est. Pater primum; Filius secundum à pa-
tre obtinet imperij & honoris locum. Spiritus S. ter-
tium. Caluin in cap. 22. Matth. v. 44. & in c. 26.
v. 64. Pater prima vitæ causa est & primus gradus;
Filius secunda; Spiritus S. tertia. Caluin. in cap. 6.
Ioan. v. 57. & Marc. 13. Est Patris Vicarius in c. 22.
& 26. Matthæi: Minister, Calu. in cap. 17. Ioan.
& Secretarius intimus. in cap. 1. Ioan. illo minor se-
cundum diuinitatem. Quanquam enim ab anti-
quis, ait in admonit. ad Polon. sententia Chri-
sti: Pater maior me est, restricta fuit ad huma-
nam eius naturam: Ego tamen non dubito ad
totum complexum (humanam scilicet & diuinam
naturam) extendere. Dicere Filium Deum de Deo,
prout sancta Synodus Nicæna, est $\chi\epsilon\tau\alpha\chi\epsilon\tau\eta\sigma\iota\kappa\omega\varsigma$ in
synod. Lausan. & durè, & periculosè, & im-
propriè loqui. Danæus contra Genebrardum.
Quid ita? quia precariam tunc à Patrè haberet Dei-
tatem contra Gentil. perfidiam. Haud aliter: ac
si quia

si quia Pater dedit vitam Filio. Ioan. 5. *itemq;* personam, ideo vitam personamq; mendicatio obtineat filius; & non verius sit, per omnem generationem, naturam, essentiamq; communicari genito.

CAPVT X.

Christum Calvinisticum non esse Dei Filium verumq; Deum.

ETSI planus sit totus discursus in decursu duodecimæ thesibus explicatus, nec magnopere noua defensione indigeat, quod tamē Prædicans omnia è Caluino citata loca interpretari conetur à §. 50. ad 60. vsque disp. 2. de Filio Dei, quā Mediatoris personam sustinet, retexemus pleraq; & ad Filium Dei, quā Deus est applicabimus. Hæc igitur in thesi posita est ratiocinatio: Prima verus & vnicus Filius Dei æqualis est patri secundum diuinitatem, gloriam, & maiestatem. *Qualis enim Pater, talis Filius, talis Spiritus sanctus. Et in hac Trinitate nihil prius aut posterius, nihil maius aut minus, sed totæ tres personæ coæternæ sibi sunt & coæquales, vt ait B. Athanasius.* At vero Christus caluinisequarum non est æqualis Patri secundum diuinitatem, gloriam & maiestatem. Non igitur est verus & vnigenitus Dei Filius, sed priuignus vt ait thesis. Minor confirmatur multipliciter primo, vbi reperitur vnus præ altero excellentia præstantiaque in diuinitate, ibi nõ est vera

2. Argum.
principale.

Caluini
Christus
nõ est patri
suo secun-
dum diui-
tatem æ-
qualis.

1. Minoris.

N 5

& per-